
3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΧΤΑΜΟΝ ΜΙΧΑΛΗΣ
1^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΡΕΝΤΗ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ : «ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ»

Το πρωί στις πέντε, σε ένα φτωχό χωριό στην Ελλάδα, ο Ανδρέας ξύπνησε να πάει στο ξυλουργείο, όπου δούλευε. Πήρε το παλιό ποδήλατο του πατέρα του, το οποίο κληρονόμησε, και πήρε το δρόμο προς το φίλο του τον Κώστα με τον οποίο γνωριζόταν από τα παιδικά τους χρόνια. Οι δυο τους ήταν πολύ ενωμένοι μεταξύ τους, μαζί άνοιξαν το ξυλουργείο και το συντηρούσαν με όλες τις δυνατότητες και όλα τα μέσα που είχαν. Ενώ περνούσε δίπλα από τον ποταμό, πέταξε μέσα ψωμί για τις αγριόπαπιες, όπως έκανε πάντα, επειδή περίμενε κάτι να συμβεί εκεί, κάτι σημαντικό. Όταν έφτασε στο σπίτι του Κώστα, πήρε μια πέτρα από ένα καλάθι που βρισκόταν δίπλα στην πόρτα γεμάτο με μικρές πέτρες και την πέταξε σε ένα ξύλο στημένο κοντά της. Αμέσως μετά βγήκε ένας ψηλός άντρας με ξανθά μαλλιά, με πρόσωπο γεμάτο φακίδες και μπλε μάτια. Ήταν να πούμε ο αντίθετος του Ανδρέα που ήταν κοντός, με μαύρα μαλλιά και το σκουριασμένο του πρόσωπο έκρυβε δυο μάτια καφέ, όπως το χώμα.

—Καλημέρα, λέει ο Ανδρέας.

—Γεια!

—Έχεις και πάλι τα χάλια σου μου φαίνεται. Κάνω λάθος;

—Όχι, απαντάει ο Κώστας σαν να ξυπνούσε από όνειρο. Φεύγουμε; Αργήσαμε!!!

—Τι έπαθες; ρωτάει και πάλι ο Ανδρέας. Πάλι πονάει το χέρι σου; Γιατί δεν πας στο Βαλεντίνο Χαραλάμπους, τον καινούργιο γιατρό στο χωριό, μήπως σου δώσει κάποιο παυσίπονο;

—Δεν έχω χρόνο! Πρέπει να τελειώσω τις καρέκλες του κ. Ρίκου.

—Αύριο θα σε αναγκάσω να πας, είπε ο Ανδρέας.

—Μην κάνεις τον κόπο, δε θα πάω. Πρώτα θα τελειώσω τη δουλειά, απάντησε ο άρρωστος ανεβαίνοντας στο ποδήλατό του.

Φτάνοντας στην οδό Καλαμαριάς, μπορούσες να δεις ένα περίπτερο παλιό και μέσα μια γριούλα που μόλις άνοιξε μια εφημερίδα για να μάθει τι έχει συμβεί μακριά από τον τόπο της, ένα μανάβικο με πολλά φρούτα και λαχανικά φρέσκα και πάνω στη στέγη έβλεπες να γράφει : «Η Ζωή βρίσκεται μέσα» με μεγάλα γράμματα. Απέναντι βρισκόταν το σχολείο που το κατασκεύασαν εργατικοί άνθρωποι και άκουγες μέσα στις τάξεις φωνές παιδιών χαρούμενων και ευχαριστημένων.

Δεν άκουγες το ίδιο και μέσα στο ξυλουργείο των δύο φίλων. Ακουγόταν η τριβή του πριονιού και ένα σφυρί που χτυπούσε τα καρφιά. Δούλευαν σκληρά οι δυο τους να κερδίσουν αυτά που τους έλειπαν.

Ενώ γυρνούσαν πίσω στα σπίτια τους, κοντά στον ποταμό είδαν ανάμεσα στα δέντρα κάποιον πεσμένο κάτω. Πλησίασαν και είδαν το πιο παράξενο και ασυνήθιστο πλάσμα που είδαν ή άκουσαν ποτέ τους. Ήταν ένας άνθρωπος μαύρος στο δέρμα πεσμένος με το πρόσωπο πεσμένο στο έδαφος. Αλλά στην πλάτη του βρίσκονταν δύο φτερά άσπρα σαν το χιόνι τα οποία έβγαιναν μέσα από την πλάτη λες και γεννήθηκε με αυτά. Όταν το είδαν και οι δύο, ο Ανδρέας είπε:

—Βλέπεις ό,τι βλέπω και εγώ;

—Ναι. Τι λες να είναι; Δε μοιάζει και πολύ με κούκλα; Ας τον αφήσουμε!

—Όχι, ας τον δούμε καλύτερα, εμένα μου μοιάζει με άγγελο.

Και οι δύο τους είχαν φαντασία και τη χρησιμοποιούσαν συχνά, αλλά εκείνη την στιγμή ο Κώστας από το φόβο του «ξέχασε» να τη χρησιμοποιήσει. Μετά από λίγο ο Κώστας συνήλθε και λέει:

—Ας τον πάρουμε σπίτι μου να τον περιεργαστούμε!

—Ναι, είναι πιο κοντά από το δικό μου, πρόσθεσε ο Ανδρέας, συμφωνώντας.

Τον αναποδογύρισαν, τον σκέπασαν με τα μπουφάν τους και τον ανέβασαν με μεγάλη δυσκολία στα ποδήλατά τους. Στο δρόμο τους έπεσε δυο φορές κάτω, χωρίς να πάθει τίποτα ο άγγελος.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του Κώστα, τον έβαλαν πάνω σε ένα κρεβάτι και έφυγαν στην κουζίνα. Μέσα στην κουζίνα του Κώστα κυριαρχεί η λιτότητα. Οι δυο φίλοι έκατσαν στο τραπέζι και άρχισε ο Ανδρέας να λέει:

—Του άφησα δίπλα ρούχα να τα φορέσει, αν δεν ξέρει πώς.

—Ίσως είναι πολιτισμένος.

Μετά από αυτά που είπε ακούστηκε ένας θόρυβος και ύστερα κατέβηκε ένας άντρας ψηλός, με ξανθά μαλλιά, μπλε μάτια και πολύ καλοφτιαγμένο κορμί. Ο Ανδρέας κοίταξε τα ρούχα που φορούσε ο άγγελος και κοίταξε και τον Κώστα. Είχε δίκιο που τον κοίταξε μόλις είδε τι φορούσε ο άγγελος. Φορούσε ένα πουκάμισο πολύ παλιό, τζιν τρυπημένο και παντόφλες σκισμένες. Δεν του ταίριαζαν και τόσο πολύ για άγγελο. Τα φτερά του ήταν ακόμη στη θέση τους και έσκισαν το πουκάμισο. Ο άγγελος κοίταξε και τους δύο και είπε:

—Καλημέρα σας μάγκες, πρέπει να φτιάξετε τη βρύση στο μπάνιο επειδή χάλασε πάλι και τα φρένα των ποδηλάτων σας. Το τελευταίο το είπε τρίβοντας την πλάτη του.

Οι δύο τον κοίταζαν και ο Κώστας ρώτησε :

—Ποιος είσαι;

—Τι σας φαίνομαι; Άγγελος σε διακοπές!

—Πώς ήρθες; ρώτησε ο Ανδρέας γελώντας.

—Δεν ξέρω. Από πάνω μου είπαν πως χρειάζομαι διακοπές. Το τελευταίο που άκουσα ήταν χαρούμενες φωνές που έλεγαν πως είναι ώρα για πάρτι. Δε με συμπαθούν όλοι οι άγγελοι, αλλά εντάξει περνάω καλά στον ουρανό ως ταχυδρόμος.

Γέλασαν οι δύο φίλοι και ο Κώστας ρώτησε:

—Αν είσαι άγγελος, τι ξέρεις για εμάς τους δύο;

—Καλοί άνθρωποι, φιλικοί. Έχετε ένα ξυλουργείο και σας αρέσει η δουλειά που κάνετε. Οι πάπιες δεν πεινάνε ποτέ.

—Καλά, φτάνει. Κατάλαβα. Τι θα κάνεις εδώ κάτω στη Γη;

—Το χέρι σου, δώσε να το δω, μίλησε ο άγγελος.

Ο Ανδρέας έσπρωξε το φίλο του προς αυτόν. Ο άγγελος έπιασε το χέρι του Κώστα, το κοίταξε και το άφησε πάλι. Ο άρρωστος ξαφνικά ένωσε το χέρι καλύτερα.

—Ευχαριστώ! Πώς το έκανες αυτό;

—Κάθε άγγελος έχει τα μυστικά του! είπε εκείνος.

—Τι μπορούμε να κάνουμε για αυτό που έκανες; ρώτησε ο Κώστας.

—Πείτε μια προσευχή για μένα! Μόνο αυτό.

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής, όταν ο Ανδρέας είπε:

—Πώς είναι το όνομά σου;

—Βιτάλης. Θα μείνω στην Γη για τρεις μέρες. Στις δώδεκα τα μεσάνυχτα θα φύγω. Δεν έχω πολύ καιρό, μου άφησαν λίγο χρόνο για διακοπές.

—Και αν δεν φύγεις; Τι θα γίνει;

—Δε γίνεται να μη φύγω, ό,τι και αν κάνω θα φύγω απαραιτήτως. Μπορεί και χωρίς τη θέλησή μου.

—Απόλαυσε ό,τι έχεις να απολαύσεις μαζί μας, αν θες. Και ευχαριστώ και πάλι για το χέρι μου!

—Λοιπόν, τι θα κάνουμε σήμερα;

—Πρώτα θα αλλάξεις ρούχα! Πάμε επάνω!!

Έβλεπες πως και οι τρεις τους ήταν χαρούμενοι και έτοιμοι για περιπέτειες. Δες και δεν ένιωσαν τόσο καλά ποτέ τους. Μετά από μια ώρα, κατέβηκαν και τα παλικάρια μας ντυμένα σαν αληθινοί καουμπόηδες και πήγαν προς την αποθήκη που βρισκόταν πίσω από το σπίτι του Ανδρέα. Πήγαν μέχρι εκεί όλοι με ποδήλατα, τα ποδήλατα δεν έλειπαν σε κανέναν. Το ποδήλατο του Βιτάλη το πήραν από το σπίτι του Κώστα, και αυτό παλιό αλλά, δεν τους ένοιαζε τίποτα. Όταν έφτασαν στο σπίτι του Ανδρέα, ο Βιτάλης είπε :

—Λοιπόν, πού είναι οι μηχανές;

—Ποιες μηχανές; Ααα, αυτές οι μηχανές.

—Ναι, ξέρω πως δεν είστε και τόσο φτωχοί! Τις Χάρλεϊ Ντέβιντσον από τη Λαμία! Δεν έχω υπομονή!!!

Ο Βιτάλης είχε μεγάλη όρεξη για ταχύτητα, όπως και οι δύο φίλοι του. Είχαν τρεις μηχανές. Τις δύο τις χρησιμοποιούσαν, αλλά η τρίτη ήταν συλλεκτικό κομμάτι. Όλες τους ήταν πολύ καλοδιατηρημένες. Ανέβηκαν επάνω και πήραν το δρόμο προς το καφενείο Μπιγκ Μαν. Ο αέρας τους φυσούσε στο πρόσωπο και οι μηχανές έκαιγαν. Έφτασαν στο ξυλουργείο, όπου ο Βιτάλης είπε :

—Από τον ουρανό φαίνεται καλύτερα. Έτοιμες οι καρέκλες του κ. Ρίκου, έτσι;

—Όχι, είπε ο Κώστας.

—Έτσι;

Ο Κώστας άνοιξε την πόρτα του ξυλουργείου και με μεγάλη τους έκπληξη οι δυο εργάτες είδαν τις καρέκλες τελειωμένες.

—Παρακαλώ! Δεν έχω πολύ καιρό! είπε ο Βιτάλης.

Ο Ανδρέας τράβηξε παράμερα τον Κώστα και λέει:

—Αργότερα η αξιολόγηση, ΠΑΑΜΕ!!!

—Έρχομαι, είπε ο Κώστας μην μπορώντας να πάρει τα μάτια του από τις καρέκλες.

—Καλά, δεν κάνω μόνο καλά πράγματα!! ΠΑΑΜΕ!!

Στο δρόμο ο Ανδρέας, ο Κώστας και ο Βιτάλης διασκεδάζαν πολύ λέγοντας ανέκδοτα μεταξύ τους. Σε μια στιγμή ο Βιτάλης λέει:

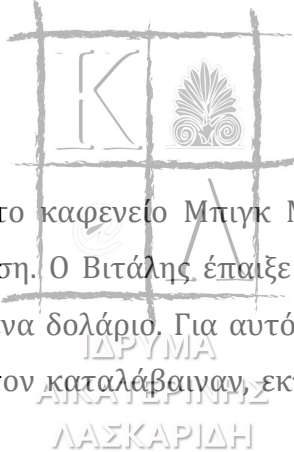
—Ποια είναι η απόδειξη ότι ζούμε πολλές φορές;

Οι άλλοι έλεγαν διάφορα μέχρι να τους πει το σωστό ο Βιτάλης:

—Σε μια ζωή δεν μπορεί να αναπτυχθεί τόση βλακεία.

Όλοι γέλασαν εκτός από τον Ανδρέα, ο οποίος θυμήθηκε κάτι: τις αγριόπαπιες.

Συμφώνησαν και πήραν το δρόμο του γυρισμού. Πέρασαν από το αρτοποιείο και αγόρασαν ψωμί. Ο Ανδρέας βιαζόταν πάρα πολύ και πίεζε τους φίλους του. Όταν τελικά έφτασαν, ο Ανδρέας έριξε το ψωμί που αγόρασε και τελικά ανακουφίστηκε βαθιά. Νοιαζόταν πολύ για τις πάπιες. Όταν ξεχνούσε να τις ταΐσει, λυπόταν πάρα πολύ. Μια φορά ξύπνησε στις τρεις το πρωί και πήγε με τις πιτζάμες μέχρι το ποτάμι και με τα πόδια για να τους δώσει να φάνε. Το πιο σημαντικό: κοιμήθηκε όλη την νύχτα στο δάσος. Είναι τόσο συνδεδεμένος με τις αγριόπαπιες, επειδή και ο πατέρας του και ο παππούς του τις φρόντιζε όπως αυτός. Στον Ανδρέα άρεσε αυτό που κάνει, επειδή πάντα ήθελε να έχει ένα δικό του ζωάκι για να το φροντίζει, αλλά απέκτησε πιο πολλά απ' όσα ήθελε, όμως ούτε αυτό δεν τον πείραζε. Συνδέθηκε πιο στενά με τις αγριόπαπιες, όταν ήρθε ο άγγελος και θεράπευσε τον καλύτερο φίλο του. Κατάλαβε γιατί δεν μπορούσε να αντισταθεί στις αγριόπαπιες: αν δεν φρόντιζε για τις αγριόπαπιες, δε θα περνούσε δίπλα στο ποτάμι όπου βρήκαν τον άγγελο, έτσι ο φίλος του δε θα είχε θεραπευτεί. Ο άγγελος είναι όπως και μια αγριόπαπια, και αυτή πολύ σπάνια συναναστρέφεται με άνθρωπο και δεν εξημερώνονται μεταξύ τους.

Τελικά φτάσανε και στο καφενείο Μπιγκ Μαν. Ήταν το μεγαλύτερο και καλύτερο μέρος για διασκέδαση. Ο Βιτάλης έπαιξε στα ηλεκτρονικά παιχνίδια με τους φίλους του και κέρδισε ένα δολάριο. Για αυτόν ήταν το μεγαλύτερο βραβείο που πήρε ποτέ. Οι άλλοι δεν τον καταλάβαιναν, εκτός από τους φίλους που ήταν τότε μαζί του.

Διασκέδασαν όλο το βράδυ. Γύρισαν στο σπίτι του Κώστα και κοιμήθηκαν αμέσως. Κοιμόντουσαν σαν λαγουδάκια μέχρι την ώρα που χτύπησε το ρολόι το πρωί. Όλο το σπίτι μοσχομύριζε τηγανίτες. Ο Βιτάλης έφτιαχνε υπέροχες τηγανίτες και όταν ξύπνησαν οι φίλοι του και ένιωσαν τη μυρωδιά, έτρεξαν προς το τραπέζι και έκατσαν στις καρέκλες. Μόλις πήγαν να πάρουν με το πιρούνι τη ζεστή λιχουδιά, ο Βιτάλης φώναξε:

—Στοπ!!! Δεν είπατε την προσευχή!

Σηκώθηκαν όλοι και ο άγγελος έπιασε τα χέρια των φίλων του και άρχισε να λέει:

—«Χαίρε Θεέ, εγώ είμαι ο δούλος Σου ο Βιτάλης. Ευχαριστώ εγώ με τους φίλους μου για αυτό το φαγητό που μας χάρισες. Εσύ. Ευχαριστώ που με άκουσες και με έβαλες στο τραπέζι με αυτούς τους ανθρώπους. Αμήν».

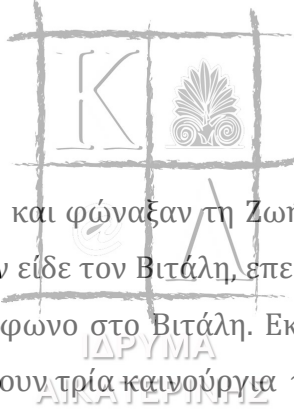
Οι δυο φίλοι δεν έφεραν αντίρρηση που τους σταμάτησε πριν να φάνε. Ήξεραν πως έκαναν το σωστό.

Μετά το φαγητό αποφάσισαν να μην πάνε στη δουλειά, αλλά να πάνε να κολυμπήσουν στο ποτάμι. Μάλλον έτυχε μια όμορφη μέρα ή ήταν να γίνει έτσι, ποιος ξέρει πάντως, περάσανε ωραία. Οι αγριόπαπιες τους έκαναν παρέα και οι άνθρωποι τους έβλεπαν τρομαγμένοι. Κάποιοι άρχισαν να τρέχουν όταν είδαν τον Βιτάλη, κάποιοι άλλοι λιποθύμησαν. Προσπάθησε ο άγγελος να δείξει ότι είναι φιλικός, αλλά δεν το πέτυχε, δεν ηρέμησε κανέναν. Μόνο κάτι παιδιά τον πλησίασαν και τον ρώτησαν γιατί έχει φτερά. Ο Βιτάλης τους απάντησε :

—Ο Θεός μου τα έδωσε και μου αρέσει έτσι όπως είμαι. Αν έχετε ένα σημάδι στη μύτη σας να μην ντρέπεστε για αυτή, αλλά να ξέρετε πως ο Θεός σάς το έδωσε για κάποιο σκοπό. Αργότερα ο Βιτάλης φώναξε τους φίλους και τους ρώτησε:

—Παιδιά, πού έχει τηλέφωνο;

—Πάμε μαζί, να σου δείξουμε.

Έφτασαν στο μανάβικο και φώναξαν τη Ζωή που βγήκε και τους έδωσε το τηλέφωνο για να μιλήσουν. Δεν είδε τον Βιτάλη, επειδή ήταν πίσω στη γωνία. Όταν έφυγε η Ζωή, έδωσαν το τηλέφωνο στο Βιτάλη. Εκείνος το πήρε, τηλεφώνησε σε μια εταιρεία και ζήτησε να φέρουν τρία καινούργια ποδήλατα.

—Τα ποδήλατα θα έρθουν την άλλη εβδομάδα, για λεφτά μην ανησυχείτε, είπε ο Βιτάλης.

—Μα γιατί; ρώτησε ο Ανδρέας.

—Για όλα αυτά που έχετε κάνει για μένα, αυτό είναι ένα ευχαριστώ.

—Δεν έπρεπε, ευχαριστούμε.

Την άλλη μέρα που ήταν η τελευταία για το Βιτάλη πάνω στη Γη, ο Ανδρέας και ο Κώστας έφτιαξαν ένα ιδιαίτερο μενού για το φίλο τους: αυγά με σαλάτα. Η συνταγή ήταν πολύ περίπλοκη και το αποτέλεσμα είχε πάρα πολύ καλή γεύση. Ήταν ανακάλυψη του Κώστα. Μετά το φαγητό ετοιμάστηκαν και πήγαν με τις μηχανές βόλτα, αλλά δεν ήξεραν προς τα πού. Μεταξύ τους διηγούνταν τη ζωή τους με τα καλά και τα κακά της. Ο Βιτάλης άρχισε να τους λέει πως θα φύγει και ο Ανδρέας τον ρώτησε:

—Σου άρεσαν αυτές οι διακοπές Βιτάλη;

—Ήταν οι καλύτερες, αν και δεν έχω πάει άλλες διακοπές. Νομίζω πως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να περάσεις τις διακοπές. Έχουν κρατήσει πάρα πολύ, για μένα ήταν μια ζωή.

—Θα ξαναέρθεις, έτσι; Εμείς θα σε περιμένουμε πάντως.

—Να μην ξαναέρθω; Γίνεται; Πάμε τώρα πίσω στο ποτάμι, εκεί που γεννήθηκα για εσάς.

—Ήταν 23:30 όταν φτάσανε. Άφησαν τις μηχανές και πήγαν στο ποτάμι, όπου οι αγριόπαπιες για πρώτη φορά δεν ήταν εκεί.

—Δεν είμαι καλός στους αποχαιρετισμούς, γι αυτό...

Πλησίασε, τους αγκάλιασε και τους δύο μαζί και είπε:

—Σας αφήνω, να περάσετε καλά και ο Θεός μαζί σας.

Ένα δάκρυ ξεφύτρωσε από το μάτι του και έγινε ησυχία. Όλοι τους ένιωθαν λύπη και χαρά όταν άνοιξε τα φτερά του ο άγγελος και πέταξε προς τον ουρανό. Ο

Κώστας κοίταξε το χέρι του και τον Βιτάλη που πετούσε και άρχισε να κλαίει λέγοντας:

—Καλύτερα να μου πονούσε το χέρι, παρά να φύγει ο φίλος μου.

Ο Ανδρέας είπε κοιτάζοντας τον ουρανό:

—Γιατί έφυγες τώρα που σε γνωρίσαμε και σε αγαπήσαμε; Πήρες τον πόνο του Κώστα, αλλά μας άφησες μεγαλύτερο πόνο στην καρδιά μας!